

O radu u mirovini: “Socijalni kontakti su mi najvažniji, šolde nisu bitne!”

Objavljeno: 11.09.2024

U Hrvatskoj živi nešto više od 1,2 milijuna umirovljenika. Njih 31.028, uz mirovinu, radi na pola radnog vremena. Najviše ih je u djelatnostima Trgovina na veliko i na malo; popravak motornih vozila i motocikala. Josip Bilić i Nenad Kečkeš umirovljeničke dane odlučili su ispuniti i radom za koji kažu da ih ne opterećuje nego obogaćuje.

Umirovljenički rad došao je u fokus javnosti prije nekoliko godina kada su trgovački lanci počeli oglašavati radna mjesta za umirovljenike koji su voljni raditi pola radnog vremena. Za trgovine je to bila odlična prilika jer im dolaze raditi ljudi koji posjeduju bogato iskustvo. Umirovljenici su prava riznica mekih vještina. Njihova komunikacija je kao dobro vino – godinama je sazrijevala. Timski rad? Bez problema! Prilagodljivost? Oni su pravi kameleoni. A njihovo dugogodišnje iskustvo? Kao rijetko vino – specifično i cijenjeno.

Josip Bilić, šezdesetosmogodišnji umirovljenik, odlučio je ne mirno sjediti kod kuće. Prijavio se u Spar u Zadru gdje sada radi na odjelu s pićima. S njim sam razgovarala usred ljetne sezone, dok je vani jako sunce nama je umjetno svjetlo u klimatiziranom prostoru velike trgovine obasjavalo police s vinima. Josip i ja smo se upoznali prije dvije godine, upravo preko vina. Njegova priča je inspiracija – dokaz da umirovljenici mogu biti prava vina koja ne gube kvalitetu s godinama.

“Socijalni kontakti su mi najvažniji, šolde nisu bitne!” Ovako je odlučno izjavio Josip, nasmijan i duhovit. Za njega, mirovina nije samo vrijeme za odmor – to je prilika da se druži s ljudima, razmjenjuje iskustva i dijeli svoju strast. Umirovljenici često krive državu ili druge za svoje

stanje. Neki ne mogu raditi, a neki ne žele. No, Josip nije dopustio da ga to obeshrabri. Umjesto toga, odlučio je biti aktivan i koristan. Za njega, novci nisu glavni motiv. Bitno mu je da svakodnevno komunicira s ljudima. Kao stručnjak za vina, pomaže im u izboru najboljih boca. I to mu donosi zadovoljstvo.

Ujutro ustaje, sprema se, dotjeruje i odlazi na posao. Voli taj osjećaj obaveze koji ga ispunjava. Ekipa s posla je odlična, a on ima posebnu zadaću – slaže police s pićima. Njegove preporuke za vina su točne i precizne. Mnogi ga traže jer su zadovoljni njegovim savjetima. Njegovo znanje o vinima je izvanredno. Ako mu opišete što vam godi, on će pronaći savršeno vino ili čak žestoko piće. Jer za Josipa, rad nije samo obaveza – to je strast.

Kaže da je s tom plaćom koju dobije jako zadovoljan, sjajno mu dođe na mirovinu koju dobiva. Otišao je u mirovinu kada je imao dovoljno godina za umirovljenje. „Ja sam komercijalist. Radio sam svašta, više poslova, od građevine, preko vozača taksija jer nikad nije bilo posla skroz dok nisam dobio penziju, e, a sad imam posao ovaj i jako sam zadovoljan. Dobivam punu mirovinu, poslodavac me normalno prijavio ne mora mi plaćati doprinose i mirovina je puna i na nju dobivam ovo što zaradim. Jako sam zadovoljan da mogu razgovarati i družiti se s ljudima i ljudi se vraćaju po preporuke oko vina taj dio me posebno veseli i raduje i što se uvijek trudim oko razgovora, prezentacije. Volim ljude! Ovako bi u mirovini bio izoliran kod kuće. To mi se ne sviđa. Komotno mogu reći da otkako sam u mirovini uživam u životu i radu.“

Još jedan koji ne miruje

Na jednoj drugoj lokaciji, svega 255 km udaljenosti od Zadra, u maloj novozagrebačkoj željezari, Nenad Kečkeš, umirovljenik u svojoj šezdeset i trećoj godini, nastavio je raditi i šarmirati. “Kaj se mene tiče, ja sam tek počeo živjeti!”, veselo je izjavio. Cijeli radni vijek proveo je u željezari, a sada u mirovini i dalje doprinosi. Nenad živi u kući te osim što radi u željezari četiri sata dnevno, brine se i oko kuće.

“Mi umirovljenici imamo besplatan vlak, žičaru, imam zdravstveno osiguranje, a svaki mjesec mi sjeda mirovina. Na to još dodam zaradu iz posla”, objasnio je Nenad. Njegov poslodavac ga je ponovno zaposlio nakon što je otišao u mirovinu, što se pokazalo obostrano korisnom odlukom. Rad u željezari i trgovini nije jednostavan.

“Morate znati sve artikle i kaj za kaj služi. Onda morate znati gdje kaj stoji jer vidite kakva je to željezara – ima milijun sitnih i krupnih artikala. Nemrete tu zaposliti strane radnike jer bi se zgubili, ne bi znali kaj preporučiti kaj prodati. Za svaki taj artikl morate znati čemu služi jer vam dolaze mušterije koje traže dijelove pa opišu svoje potrebe, a vi im to nađete. Svaki artikl ima svoju šifru. To je zbilja posao”, objašnjava Nenad.

Kombinacija njegovih iskustava je rijetkost i ne može se lako naći, jer zahtijeva iskustvo rada u željezari i pamćenje osobina artikala. “U radu je spas, a u neradu je zadovoljstvo”, zaključio je Nenad, ističući prednosti starije populacije u poslu – disciplinu, pristojnu komunikaciju i radnu etiku koja je na visokoj razini. Mlade generacije, čini se, nešto su izgubile na tom polju.

Ovaj tekst nastao je u sklopu novinarskog projekta "Stariji ljudi su nam potrebni! (Demografske promjene u EU)" novinarkе Danijele Stanojević i financiran je sredstvima Agencije za elektroničke medije iz programa poticanja novinarske izvrsnosti.